

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 11258/2024
18.06.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужилаца АА из ..., ББ из ..., општина ... и ВВ из ..., општина ..., чији је заједнички пуномоћник Миливоје Минић, адвокат из ..., против туженог ГГ из ..., чији је пуномоћник Марко Митић, адвокат из ..., ради чинидбе и накнаде материјалне штете, одлучујући о ревизији тужилаца, изјављеној против пресуде Вишег суда у Пироту Гж 491/22 од 09.02.2024. године, у седници одржаној 18.06.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужилаца, изјављеној против пресуде Вишег суда у Пироту Гж 491/22 од 09.02.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужилаца изјављена против пресуде Вишег суда у Пироту Гж 491/22 од 09.02.2024. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Пироту Гж 491/22 од 09.02.2024. године, ставом првим изреке, одбијене су као неосноване жалбе парничних странака и потврђена пресуда Основног суда у Пироту П 1149/20 од 28.03.2022. године којом је одбијен као неоснован тужбени захтев тужилаца да се обавезе тужени да првотужиоцу АА преда казан за печење ракије у исправном стању или да тужиоцима исплати противвредност казана од 68.000,00 динара, као и да се обавезе тужени да на име накнаде штете исплати тужиоцу АА 19.200,00 динара, тужиљи ББ 13.200,00 динара и тужиљи ВВ 16.200,00 динара, са законском затезном каматом од 28.03.2022. године до исплате, и обавезани су тужиоци да туженом накнаде трошкове парничног поступка од 63.000,00 динара. Ставом другим изреке, одређено је да се туженом не досуђују трошкови жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиоци су благовремено изјавили ревизију, због погрешне примене материјалног права, с тим што су предложили да се о ревизији одлучује као изузетно дозвољеној, применом одредбе члана 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. ст. 1. и 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.72/11...10/23), у даљем тексту: ЗПП, посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права.

Побијаном правноснажном пресудом, одлучено је о тужбеном захтеву за чинидбу и накнаду материјалне штете којом је утврђено да тужбени захтев није основан применом одредбе члана 154. и 189. Закона о облигационим односима, као и одредбе члана 231. Закона о парничном поступку. Имајући у виду да се ради о парници у којој одлука о основаности тужбеног захтева зависи од утврђења чињеница у сваком конкретном случају, релевантних за примену материјалног права, а нема потребе за уједначавањем судске праксе, разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни за новим тумачење права, Врховни суд налази да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, па је у складу с тим одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије применом члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба ради чинидбе и накнаде штете поднета је 25.09.2020. године. Вредност предмета спора је 116.600,00 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано и неновчано потраживање, у коме вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра, што значи да се ради о спору мале вредности у коме ревизија није дозвољена, то и ревизија туженог није дозвољена, применом члана 479. став 6. ЗПП.

На основу изнетог, применом члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранка Дражић с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**